

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Nordiske Smaadigte

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 4. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: [https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1838\\_601-txt-shoot-idm1223/facsimile.pdf](https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1838_601-txt-shoot-idm1223/facsimile.pdf) (tilgået 03. juni 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

fig til af den Daarlighed de havde, saa de kunde aldrig taale, Solen skinnede paa dem, men blev saa til Steen, som de stod. Naar de derfor selv med deres gode Villie gjorde noget Konstværk enten til Hjer eller til Menneket, var der dog gjerne en Hage ved, som ved Skafet paa Mjølner, gjort saa kort, at Thøer Naap kunde faae Hold paa det og nedtøs til at bukke sig, hvorefter han slog til. Man veed jo nok, der er en heel Fortælling om, at det var en slem Snyftues Skyld, der satte sig paa Dværgens Kæft, mens Mjølner var i Arbeide, og som han tilsidst ikke kunde bære sig for at smække til, hvorefter han tabte et kostbart Dieblis; men det være nu som det vil, saa var der dog en slem Lyde ved alle de Konststykker, Hjerne fik af de vittige Dværg, thi selv den berømte Snekke Bladvending, som havde altid Binden med sig og kunde rumme alle Hjer og Balhals Gjæster, kjendte Man kunde lægge den sammen som en Bog og putte den i Lommen, vil Man sige, havde den Lyde, at hvem der først kom paa den, kom aldrig af den igjen.

Det var derfor intet Under, at hvem der nødte Dværgene til at tralle for sig, fik ogsaa Arbeide derefter, som kunde være baade deilig og dygtigt nok, men kun til Giermandens Ulykke, og derpaa er Sværdet Kirking det største og klareste Bevis Man veed af at sige, saa det kan lære Folk at tage sig i Agt for de daglige Dværg, og allensalts ikke sætte dem Stolen for Døren, naar Man tænker at have Gavn af dem.

Der var nemlig en Konge i Gardevege, der osterinde, mellem det hvide og det sorte Hav, og han skal gjerne have været en Sønneson af den store Herremester, som i gamle Dage kom herind fra Lyriket og gav sig ud

